

криваше цѣла Помбея, и внезапно исчезающъ и промѣнява на ужасна тъмнина виждаше са като да бѣше призракътъ на съществуваніето си прѣди малко.

А прѣзъ онова врѣме, прѣзъ което прѣсякваше огненыйтъ дъждъ, чуваше ся тѣтнатието което происхождаше отъ утробѣтъ на земята и ечеше хученіето на бунтующитѣ ся морскы вълмы. По нѣкога пакъ на най-нискътъ басъ, едвамъ дочуванъ отъ онѣзи, които страхътъ правеше по-вниматели, тѣтнеше огньтъ, който стрѣляхъ на навѣнъ голѣмытъ прѣпукванія на насрѣщната гора. Другъ пѣтъ пѣкъ са виждаше че облакътъ ся прожжсоваше, и тѣй освѣтляванъ отъ свѣтканицытъ, уголѣмываше са образуванъ въ изображенія чудовищны купно же и челоуѣчески, и тѣзи фигуры ся виждахъ като да вървяха верѣдъ тъминнѣта, и че ся блѣскаха една друга и слѣдъ малко исчезвахъ прѣвращаны на най-тъмна нощъ. И тѣй жидкытъ онѣзи фигуры ся виждаха на очитѣ и на ума на злочестытъ граждани на Помпея като голѣманесты сѣнки на исполины, като служители на Ужаса и на Смъртѣжъ. (1)

На много мѣста пепельтъ отъ саждытъ стигаше до клѣнѣ и шустреніето на водата буйно и огненно, като нахлуваше въ разны домове, възливаше задушителното и отровното ся влияніе. А уломкытъ отъ канаритѣ по нѣкои мѣста, като падахъ на стрѣхытъ съ теготата си сваляха гы и поплѣняхъ пѣтищата съ прѣпрѣкы отъ часъ на часъ увеличаваны. Колкото пакъ деньтъ напредъваше, трусоветѣ ставахъ все по-осѣщани, тѣй що никой неможеше да стои правъ, нито колата и колескытъ да тичать по улицытъ.

Камыніе твърдѣ голѣми, като ся сблѣсковахъ по нѣкога въ паданіето си, строшаваха ся на хыледы части съ праскътъ та испущахъ искры, и прѣподавахъ огня на сѣко вещество което можеше да гори, и за това страшны свѣтканія цѣпяхъ мрачнѣтъ онѣзи тъмн, много пакъ къщя и лозя по-полето гы истреби огнь и по нѣкога пламкътъ отъ пожара са надпрѣваряше съ страшнѣтъ тъмнотѣ. На туй зловѣщо свѣтвозліаніе отъ природѣтъ приложи ся и друго отъ гражданытъ на Помбея, които тукъ тамъ, въ по-голѣмытъ улицы и около храмоветѣ еще и при входоветѣ въ чаршінтѣ бѣхъ запалили машалы, но рѣдко да траяше сумнителното нѣтъ свѣтеніе, защото гы исгасяше дъждытъ и вѣтроветѣ, а тъмнотата като захвашае мгноувно едва що започенѣтото блещуканіе на запаленытъ свѣщи, прѣдставяше сѣбѣна нѣкаква си ужасна и страшно причудлива, когато отъ

(1) Діонъ.